

Царски синове-близнаци.

(Индийска народна приказка)

(продължение отъ кн. I-ва).

Родителитѣ и братѣтъ на царския синъ постоянно гледали дървото, което той бѣ насадилъ.

Когато момъкътъ стана плѣнникъ на чудовището, по-малкия братъ забѣлѣза, че листата на дървото сж изгубили прѣснотата си и падатъ. Той веднага изказа мисълъта си на своитѣ родители и рѣши ха втори синъ да трѣгне на пѣтъ и да подири злочестия си братъ.

Той се приготи на часа, качи се на конъ, който хвърчеше като вѣтръ, и веднага се намѣри въ гората.

По пѣтя срѣсна едно кученце, което му извика: „Ти взе съ себе си брата ми, вземи и мене“.

Дотолкова си приличаха двамата братя, щото кучето го взе за по-голѣмия братъ.

Момъкътъ нищо не възрази и кучето трѣгна съ него.

Скоро тѣ видѣха единъ соколъ, който сжщо каза: „Ти взе брата ми, вземи и мене“.

Царскиятъ синъ се зарадва и соколчето, което сжщо го бѣ взело за по-голѣмия братъ, безъ страхъ го придружи.

Младиятъ момъкъ вървѣше колкото можеше бърже. Прѣди да зайде слънцето, той стигна до оная гора, въ която се намираше колибата на пустинника. Пустинникътъ току-що се бѣ върналъ.

Когато видѣ царския синъ, каза: „Драго ми е, че ви виждамъ тука. Братъ ти постѣпи противъ заповѣдта ми и затова ще изгуби живота си. Прѣдупрѣждавахъ го, никога да не посмѣе да иде къмъ сѣверъ, а той тъкмо това направи. Стана жѣртва на едно страшно чудовище, което утрѣ ще го убие.“

По-малкиятъ братъ много се уплаши, но изеднажъ му дойде на умъ, да се опита да освободи нещастника. И така той потѣгли на пѣтъ, но прѣзъ нощъта не можа да намѣри двореца.